

ORASUL OGLINZILOR

JUSTIN CRONIN

Traducere din limba engleză de
ANDREEA FLORESCU

JUSTIN CRONIN s-a născut în New England, în 1968. A studiat la Harvard. A ținut cursuri de scriere creativă la La Salle University din Philadelphia până în 2003 și a predat literatură engleză la Rice University. Primul său roman, *Mary and O'Neil* (2001), a câștigat PEN/Hemingway Award și Stephen Crane Prize. Romanul *The Passage*, 2010 (*Transformarea* – Nemira, 2017) s-a bucurat de un real succes în rândul cititorilor și a devenit repede bestseller *New York Times*. Seria omonimă a continuat cu *The Twelve*, 2012 (*Cei Doisprezece* – Nemira, 2019) și *The City of Mirrors*, 2016 (*Orașul oglinziilor* – Nemira, 2020).

NEMIRA

PROLOG

Din Însemnările primului observator („Cartea Celor Doisprezece“)

Prezentate la cea de-a Treia Conferință Globală despre Perioada de Carantină din America de Nord

Centrul pentru Studiul Culturilor și Conflictelor Umane
Universitatea din New South Wales, Republica Indo-Australiană
16–21 aprilie, 1003 D.V.

[Începutul fragmentului 2]

CAPITOLUL CINCI

1. Și astfel Amy și tovarășii ei s-au întors în Kerrville, în locul numit Texas.
2. Iar acolo aveau să afle că trei dintre ai lor pieriseră. Aceștia erau Theo și Mausami, soția lui, și Sara, cunoscută sub numele de Vindecătoarea, soția lui Hollis.
3. Căci, pe acel loc numit Roswell, unde se adăpostiseră cei trei, o mare armată de viralii pusese stăpânire, ucigând pe oricine le ieșea în cale. Iar numai doi dintre tovarășii lor au supraviețuit.

Aceștia erau Hollis Puternicul, soțul Sarei, și Caleb, fiul lui Theo și al lui Mausami.

4. De o mare măhnire au fost încercați pentru prietenii pe care îi pierduseră.
5. În Kerrville, Amy s-a dus ca să trăiască printre Surori, femei care se închinau lui DUMNEZEU. La fel și Caleb, de care Amy se îngrijea.
6. Cam în același timp, Alicia, numită Alicia Tăișurilor, și Peter, Bărbatul Zilelor, s-au alăturat Forțelor Expediționare, formate din soldați ai Texasului, ca să dea de urma Celor Doisprezece. Căci aflaseră că, dacă îi omorau pe Cei Doisprezece, aveau să-i omoare și pe Cei Mulți, trimițându-le sufletele la DOMNUL.
7. Multe au fost bătăliile purtate; și tot multe viețile pierdute. Dar nici pe Cei Doisprezece să-i ucidă n-au putut, nici să găsească locul în care sălăsluiau. Căci nu asta era atunci voia lui DUMNEZEU.
8. Și astfel au trecut anii, cinci la număr.
9. După această perioadă, Amy a primit un semn; acest semn era un vis. Iar în acel vis i s-a arătat Wolgast, sub chip de bărbat. Și Wolgast astfel a grăit:
10. „Stăpânul meu așteaptă; iar locul în care așteaptă este o navă uriașă, în care și sălăsluiește. Căci se pregătește o schimbare. Cât de curând, va veni după tine, să-ți arate calea.“
11. Iar bărbatul numit Carter, Al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece, avea să fie cunoscut și drept Carter Cel Trist; un bărbat cinsit printre cei din generația lui și iubit de DUMNEZEU.
12. Astfel, Amy a așteptat întoarcerea lui Wolgast.

CAPITOLUL ȘASE

1. Dar, tot în acea perioadă, se mai afla un oraș populat de oameni: Iowa. Acesta era cunoscut sub numele de Patria.

ORAȘUL OGLINZILOR

2. Acolo trăia o specie de oameni care băuseră sânge de viral, aşa încât să aibă viață lungă și să conducă de-a lungul mai multor generații. Aceștia erau Ochii-Roșii. Iar mai-marele peste aceștia era Directorul Guilder, un bărbat din Vremea Dinainte.
3. Viralul din care se hrăneau era Grey, numit Sursa. Căci în sângele lui se găsea sămânța lui Zero, părintele Celor Doisprezece. Iar Grey zăcea în lanțuri, unde suferea cumplit.
4. Tot acolo trăiau și prizonierii care-i serveau pe Ochii-Roșii și care le împlineau toate dorințele. Unul dintre acești prizonieri era Sara Vindecătoarea, capturată în Roswell, ai cărei prieteni nu știau că mai era în viață.
5. Și Sara avea o fiică, pe nume Kate; însă copilul îi fusese luat. Ochii-Roșii îi spuseseră Sarei că fiica ei nu supraviețuise, pricinuindu-i mare durere sufletească.
6. Dar s-a aflat că unei femei de-ale Ochilor-Roșii îi fusese dată copila. Aceasta era Lila, soția lui Guilder.
7. Căci fiica Lilei murise în Vremea Dinainte și, deși mulți ani trecuseră de-atunci, rana era încă proaspătă în mintea ei. Așa că-și găsea alinarea în Kate, închipuindu-și că era fiica pe care o pierduse.
8. S-a întâmplat că unii locuitori ai Patriei s-au răsculat împotriva asupitorilor lor; aceștia se numeau Insurgenți. Sara li s-a alăturat. A fost trimisă la Lila, pe care s-o slujească în Dom, acolo unde trăiau Ochii-Roșii, aşa încât să le învețe obiceiurile. Și astfel a aflat că fiica ei trăia.
9. Tot atunci, Alicia și Peter au dat peste bârlogul lui Martínez, Al Zecelea dintre Cei Doisprezece, în locul numit Carlsbad; acolo au purtat bătălia cu Cei Mulți ai lui. Însă nu l-au găsit pe Martínez, care părăsise acel loc.
10. Căci Zero poruncise Directorului Guilder să construiască o fortăreață grandioasă, unde să aibă sălaș Cei Doisprezece, care să se hrănească din sângele animalelor deopotrivă cu cel al locuitorilor Patriei. Fiindcă Cei Mulți devorau aproape orice

ființă care trăia pe pământ, transformându-l în pustiu, unde nici om, nici viral, nici vreun soi de animal nu putea trăi.

11. Potrivit acestui plan, Cei Doisprezece le-au spus Celor Mulți să-și părăsească locurile întunecate, astfel murind cu toții. Aceasta este cunoscută drept Marea Alungare.
12. Cei Doisprezece și-au început călătoria spre Patrie, la o deparțare de multe mile, pentru a lua în stăpânire pământul.

CAPITOLUL SAPTE

1. Unul însă nu a dat ascultare celor spuse de Zero; acesta era Carter cel Trist, al Doisprezecelea dintre Cei Doisprezece. El l-a învățat pe Wolgast cum s-o ghideze pe Amy înspre locul unde își ducea veacul, cei doi să i se alăture astfel împotriva tovarășilor săi.
2. Amy a dat ascultare poruncii și a plecat din Kerrville spre Houston. În tovarășia ei se afla Lucius cel Credincios, care să-i dea o mâna de ajutor, un om drept înaintea lui DUMNEZEU.
3. În Houston, Amy a găsit nava, anume *Chevron Mariner*, în pântecele căreia sălăsluia Carter. Multe și-au spus cei doi. Când a ieșit de acolo, Amy nu și-a mai simțit trupul de copil, ci de femeie; alături de Lucius, a pornit spre Patrie, ca să se lupte cu Cei Doisprezece.
4. Tot atunci, Peter, Bărbatul Zilelor, și Michael, căruia i se spunea Michael Istețul, și Hollis, soțul Sarei, au pornit și ei spre Patrie, ca să vadă ce aveau să găsească acolo. Căci auziseră că Sara era ținută prizonieră și, împreună cu ea, mulți alții.
5. Lor li s-au alăturat doi tovarăși: Lore, căreia i se mai spunea și Lore Călăuza, cel de-al doilea fiind un criminal, numit Fifty Mafiotul.
6. În același timp, Alicia își croia și ea drum spre Iowa, pe urmele lui Martínez, al Zecelea dintre Cei Doisprezece, pe care jurase să-l ucidă. Căci Martínez era cel mai rău dintre acești demoni, ucigaș a nenumărate femei, o lepădătură pe fața pământului.

ORAȘUL OGLINZILOR

7. Însă Alicia a căzut prizonieră în Patrie, unde a îndurat multe cazne din partea Ochilor-Roșii și a acoliților lor, numiți colabi. Iar cel mai rău dintre colabi era Sod. Alicia a fost însă puternică și nu a cedat.
8. Iar când, într-o noapte, Sod a venit în celula ei, aşa încât să-și facă încă o dată mendrele cu ea, Alicia i-a spus: „Slăbește-mi legăturile, ca să-ți satisfaci poftele mai ușor.“ Astfel, i-a petrecut lanțul în jurul gâtului, omorându-l. și a scăpat de-acolo, omorând mulți alții în calea ei.
9. În pustiul de dincolo de Patrie, s-a întâlnit cu Amy; Alicia a văzut atunci că aceasta era acum femeie atât la minte, cât și la trup. Amy a alinat-o, căci amândouă erau surori prin sânge.
10. Alicia însă avea o taină, și anume foamea de sânge. Căci sămânța Celor Doisprezece creștea viguros în ea, transformând-o în viral. Aceasta era marea ei durere, căci își iubea nespus tovarășii și nu voia de ei să se despartă.
11. Tot atunci, Sara a fost din nou aflată de Ochii-Roșii; a fost luată prizonieră, îndurând multe suferințe. Căci Directorul Guilder își dorea ca toți cei care se răsculaseră împotriva lui să-i cunoască mânia neabătută.
12. Însă ceasul răfuielii venise; Amy și Alicia se alăturară Insurgenților, împotriva Ochilor-Roșii. Planul lor era să-i elibereze pe locuitorii Patrie, să-i distrugă pe Cei Doisprezece și să-si salveze pe Sara.

CAPITOLUL OPT

1. Astfel, Peter și tovarășii lui au ajuns în Iowa, fiind toți în așteptare, alcătuind o forță de luat în seamă. Iar cea mai puternică dintre toate era însăși Amy.
2. Căci ea se predase Ochilor-Roșii, spunând: „Eu sunt conducătorul Insurgenților, faceți cu mine după cum veți vrea.“ Planul ei era ca Guilder, în mânia lui, să-i asmută pe Cei Doisprezece asupra ei, ca să omoare.

3. Totul s-a petrecut după cum a prevăzut Amy; ora execuției fusese stabilită. Aceasta urma să aibă loc pe stadion, un mare amfiteatru din Vremea Dinainte, aşa încât toți locuitorii Patriei să fie martori.
4. Alicia și ceilalți din acel loc s-au ascuns, astfel că, atunci când Cei Doisprezece aveau să se arate, ei să-și folosească armele asupra lor și asupra Ochilor-Roșii deopotrivă.
5. Amy a fost adusă înaintea mulțimii, legată în lanțuri și pusă să atârne într-o armătură din metal. Guilder se desfăta nespus văzând-o că suferă și îndemna mulțimea să-i urmeze exemplul.
6. Însă Amy a refuzat să-i facă pe plac. Drept urmare, Guilder a ordonat Celor Doisprezece să devoreze, astfel ca toți cei de față să-i cunoască puterea și să se plece în fața lui.
7. Doar că Amy nu era singură, căci printre Cei Doisprezece era și Wolgast, care îi luase locul lui Carter, cu scopul de a o proteja. Astfel că Amy s-a adresat lor:
8. „Frații mei, bine v-am găsit! Sunt eu, Amy, sora voastră.“ Acestea fură singurele ei cuvinte.
9. Căci începuse să tremure, trupul ei devenind strălucitor ca o rază de lumină care sfășie întunericul; și cu un răcnet plin de furie, Amy a devenit una de-a lor, căpătând înfățișarea unui viral, prea grozav pentru a putea fi privit. Aceasta a fost Renunțarea. Martori la ea au fost Peter, Alicia și Lucius, dar și ceilalți deopotrivă.
10. Iar lanțurile au fost sfărâmate, o mare bătălie astfel se dez-lânțui, urmată de o mare victorie. Multe vieți s-au pierdut. Printre ele s-a numărat și a lui Wolgast, care s-a sacrificat ca să salveze pe Amy; căci dragostea lui pentru Amy era ca a unui tată pentru copilul său.
11. Astfel, Cei Doisprezece au pierit de pe fața pământului, eliberându-i pe toți cei captivi lor.
12. Despre ce i se întâmplase lui Amy, nimeni nu știa nimic, căci ea nu era de găsit.

I
FIICA

98-101 D.V.

„Există o altă lume, dar se află în cea de aici.“

PAUL ÉLUARD

CENTRUL PENNSYLVANIEI

August, 98 D.V.

La opt luni după eliberarea Patriei

Solul ceda cu ușurință sub lama ei, emanând un miros greu, de pământ reavăn. Aerul era fierbinte și umed; păsările cântau prin copaci. Stând în patru labe, împungea pământul, desțelenindu-l. Îl scobea, scoțând pe rând câte un pumn de țărână. Senzația de slăbiciune se mai estompase, însă nu de tot. Își simțea organismul slăbit, avea o stare de sfârșeală. Si durere, o amintire a durerii. Trecuseră trei zile. Sau să fi fost patru? Transpirația i se adunase broboane pe frunte; își trecu limba peste buze și dădu de gustul sărat. Săpa și tot săpa. Sudoarea i se scurgea șiroaie, fiind absorbită de pământ.

Acolo unde sfârșesc toate, se gândi Alicia. Toate sfârșesc în pământ.

Grămadă din dreptul ei creștea. Cât de mult trebuia să sape? La o adâncime de aproape un metru, solul începu să fie diferit. Devenise mai rece, emanând miros de lut. Părea un indiciu bun.

Se sprijini în călcăie și bău îndelung din ploscă. Mâinile îi erau zdrelite; carneea de la baza degetului mare i se jupuise într-o pielă groasă. Își duse mâna la gură și, cu dinții, rupse fâșia de piele moartă și o scuipă.

Soldat o aștepta la marginea luminișului, mânând zgimotoș dintr-un mănușchi de iarba înaltă. Grația crucei, coama bogată, splendoarea copitelor și a dinților, ochii ca două mărgele negre îi dădeau o aură de măreție. Era stăpânit, atunci când voia, de un calm desăvârșit, pentru ca în secunda următoare să dea dovadă de cele mai uimitoare isprăvi. Auzind-o venind, își ridică fața lui înțeleaptă: *Înțeleg. Suntem gata.* Se întoarse lent și, cu capul plecat, o urmă printre copaci, până la locul unde ea își instalase prelata. Pe pământ, lângă sacul de dormit însângerat al Alicei, se afla o mică legătură înfășurată într-o pătură murdară. Fiica ei trăise mai puțin de un ceas, și totuși, în acel ceas, Alicia fusese mamă.

Soldat o urmărea cu privirea. Chipul bebelușului era acoperit; Alicia îndepărta cîrpa. Soldat își apropie fața de cea a copilului, cu nările fremătânde, adulmecându-i pielea. Un nas mic, ochi și o gură abia înmugurită, uimitoare în umanitatea ei; căpșorul îi era acoperit cu un perișor roșcat și moale. Însă trupul era lipsit de viață, de suflare. Alicia se întrebă dacă ar fi putut să-l iubească pe acest copil conceput în groază și durere, având drept tată un monstru. Un bărbat care o bătuse, o violase și o blestemase. Cât de naivă fusese!

Se întoarse în luminiș. Soarele era tocmai deasupra lor; insectele bâzâiau în iarba, o pulsătie ritmică. Soldat îi rămase alături, în timp ce ea își așeză fiica în mormânt. Când intrase în travaliu, Alicia începuse să se roage. *Dă, Doamne, să fie bine!* Pe măsură ce orele de agonie se pierdeau una într-alta, simțise cum prezența rece a morții se strecoară înăuntrul ei. Durerea o șfichiua ca un vînt tăios, ca o lamă de cuțit; răsună pe dinăuntrul celulelor ei asemenea unui tunet. Ceva nu era în regulă. *Te rog, Doamne, ai grija de ea, ai grija de noi!* Însă rugăciunile ei fuseseră zadarnice.

Primul pumn de pământ fusese cel mai greu. Cum reușeau alții? Alicia îngropase mulți oameni. Pe unii îi cunoscuse, pe alții,

nu; pe unul singur îl iubise. Pe acel puști, Baschetel. Era atât de amuzant, atât de plin de viață, pentru ca apoi să moară. Lăsa pământul să-i alunecă printre degete. Acesta căzu pe cîrpă cu un ropot, întocmai ca primele picături de ploaie asupra frunzelor. Puțin câte puțin, fiica ei dispără sub el. *Adio, își spuse în sinea ei, adio, draga mea, scumpa mea!*

Se întoarse în cort. Își simțea inima zdrobită, un milion de cioburi împrăștiate. Propriile oase îi păreau tuburi de oțel. Avea nevoie de apă, de hrană; era sleită de puteri. Însă vânătoarea ieșea din discuție, iar părâul, care se afla la cinci minute de mers în josul dealului, părea acum la kilometri depărtare. Nevoie unui trup: ce însemnatate aveau ele? Nimic nu avea vreo însemnatate. Se întinse pe sacul de dormit, închise ochii și, cât de curând, adormi.

Visă un râu. Un râu lat, întunecos, deasupra căruia strălucea luna. Lumina ei se răsfrângea pe suprafața apei alcătuind o cărare aurie. Alicia nu știa ce o așteaptă la capătul lui. Nu știa decât că trebuie să traverseze râul. Cu grija, puse piciorul pe oglinda lui strălucitoare. Mintea îi era parcă împărțită în două: pe jumătate se minuna de acest mod neobișnuit de deplasare, cealaltă jumătate considera acest lucru drept firesc. Când razele lunii atinseră celălalt mal, ea își dădu seama că fusese păcălită. Cărarea lucitoare se destrăma. O luă la goană, disperată să ajungă pe malul opus înainte ca râul să înghețe. Însă distanța era mult prea mare; cu fiecare pas pe care-l făcea, orizontul părea că se îndepărtează și mai mult. Apă îi cuprindea gleznele, genunchii, talia. Nu avea forță să se opună strânsorii ei. *Vino la mine, Alicia! Vino la mine, vino la mine, vino la mine!* Se scufunda, râul o acapara, iar ea se adâncea în întuneric...

Se trezi scăldată într-o lumină slabă, portocalie; ziua era pe sfârșite. Rămase nemîscată, adunându-și gândurile. Se obișnuise cu aceste coșmaruri; piesele se schimbau, dar nu și senzația pe care i-o lăsau – aceea de zădănicie, de frică. și totuși, de data asta fusese diferit. O parte din visul ei prinsește viață; tricoul îi era ud leoarcă. Privi în jos la petele care se măreau. Îi curgea laptele.

Să rămână pe loc nu era o decizie conștientă; pur și simplu, impulsul de a merge mai departe lipsea cu desăvârșire. Își recăpătase

puterile. Mai întâi, se apropiaseră cu pași mici; apoi, întocmai ca un oaspete îndelung așteptat, sosiră toate deodată. Își ridicase un adăpost dintr-o cornișă și niște plante agățătoare, folosind o foie de cort pe post de acoperiș. Pădurile mustea de viață: veverițe și iepuri, prepeleți și porumbei, căprioare. Unele erau prea rapide pentru ea, însă nu toate. Punea capcane și aștepta să-și înhațe prada ori le dobora cu arbaleta: o singură săgeată, o moarte curată, apoi cina, crudă și caldă. La sfârșitul fiecărei zile, în lumina însoririi, făcea baie în pârâu. Apa era limpede și extrem de rece. Cu o astfel de ocazie văzuse ea urșii. Un foșnet la zece metri în amonte, ceva greu mișcându-se prin desis; pentru ca apoi să-și facă apariția pe malul pârâului o ursoaică și doi pui. Alicia nu mai văzuse pe viu asemenea animale, ci doar citise despre ele în cărți. Căutau împreună de mâncare, în apa puțin adâncă, scurmând noroiul cu boturile. Era ceva dezlânăt și incomplet în anatomia lor, ca și cum mușchii nu fuseseră ferm lipiți de pielea acoperită de blana grea, încâlcită și plină de rămurele. Însă urșii nu păreau să fie conștienți de acest lucru sau, dacă erau, nu îl considerau important.

Vara trecuse. Dintr-o lume de frunze verzi și crude, umbroasă, pădurea se transformase acum într-o mare de culori. Dimineața, întinderea pădurii scrâșnea sub stratul de brumă depus peste noapte. Apoi răcoarea iernii coborî cu o senzație de puritate. Zăpada se aşternuse grea pe pământ. Linia neagră a copacilor, urmele mici ale păsărilor, cerul spălcit, lipsit de orice culoare: totul părea golit de esență. Ce lună era? Ce zi? Pe măsură ce timpul trecea, mâncarea devinea o problemă. Uneori, rămânea nemîșcată ore, poate chiar zile la rând, conservându-și energia. Nu vorbise cu nimeni de aproape un an întreg. Treptat, își dădu seama că nu mai gândeau în cuvinte, ca și cum devenise o creatură a pădurii. Se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile. Începu să-i vorbească lui Soldat, de parcă acesta ar fi fost o persoană. *Soldat, obișnuia ea să spună, ce vrei să mânăcăm la cină? Soldat, crezi că e timpul să aduc lemne pentru foc? Soldat, nu arată cerul ca zăpada?*

Într-o noapte, se trezi în adăpost și își dădu seama că trecuse ceva vreme de când nu mai auzise un tunet. Un vânt umed de

primăvară sufla în rafale fără direcție, vuind printre vârfurile copacilor. Cu o senzație de detașare, Alicia ascultă apropierea furunii care, nu peste mult timp, se dezlănțui. Un fulger brăzdă cerul, încremenind totul pentru o clipă, urmat de o bubuitură asurzitoare. Îl lăsa pe Soldat să intre când baierele cerului se desfăcă, împroscând cu picături de ploaie grele precum gloanțele. Calul tremura de groază. Alicia fu nevoită să-l calmeze; o singură mișcare speriată în locul acela strâmt, și trupul lui masiv ar fi culcat la pământ tot adăpostul. *Tu ești băiatul meu bun, murmură ea, mângâindu-i crupa.* Cu mâna liberă, îi petrecu o funie pe după gât. *Băiatul meu bun, bun de tot. Ce spui? Îmi ţii de urât în noaptea astă ploioasă?* Trupul îi era încordat de frică, un perete de mușchi tensionați, și totuși, când îl trase ușor în jos, o lăsa. Deasupra adăpostului lor, fulgerele luminau, iar cerul răsună puternic. El se lăsa în genunchi cu un oftat prelung, se întoarse pe partea liberă a sacului ei de dormit și astfel adormiră amândoi, în timp ce ploaia se revărsă întreaga noapte, luând iarna cu ea.

Rămase acolo vreme de doi ani. Nu îi fu ușor să plece; pădurea devenise o consolare. Îi deprinsese pulsul. Însă când intră în cea de-a treia vară, în Alicia se trezi un nou sentiment: era timpul să o ia din loc. Să termine ce începuse.

Își petrecu restul verii pregătindu-se. Asta însemna construirea unei arme. Porni la picior de-a lungul râului care ducea în oraș și se întoarse peste trei zile, ducând în spate o raniță în care zângănea ceva. Știa ce are de făcut, fusese de multe ori martoră la acest proces; detaliile avea să le descopere pe parcurs, prin încercări și eșuări. Un bolovan plat de lângă pârâu avea să-i servească drept nicovală. Pe malul apei, făcu un foc și urmări cu privirea cum arde până când nu mai rămăseseră decât tăciuni aprinși. Secretul era să ajungă la temperatura potrivită. Când crezu de cuviință că o obținuse, scoase din sac prima piesă: o bară de oțel O1, lată de cinci centimetri, lungă de un metru și groasă de aproape un centimetru. Tot din sac, mai scoase un ciocan, clești de fier și mănuși groase din piele. Puse bara de oțel în foc

și așteptă să i se schimbe culoarea, pe măsură ce metalul se încingea. Apoi se apucă de treabă.

Mai fu nevoie să facă încă trei drumuri în josul râului pentru materiale, rezultatele lăsând însă de dorit, până când, în cele din urmă, fu mulțumită. Mânerul îl înfășură cu vițe trainice, elastice, oferindu-i astfel o strângere zdravănă metalului de altfel neted. Îi făcea plăcere să-i simtă greutatea în mâna. Vârful lustruit strălucea în soare. Însă prima tăietură avea să fie adevăratul test. În ultima ei călătorie în josul râului dăduse peste un câmp de pepeni galbeni, de mărimea unui cap de om. Creșteau îngrămadite, printre vrejuri și frunze ca niște mâini acaparatoare. Alesese unul și îl băgase în sac. Îl puse acum pe un buștean, îl luă la țintă și lovi cu sabia. Cele două jumătăți se legănarăleneșe, îndepărându-se una de celalătă, și căzură amândouă la pământ.

Nu mai era nimic care s-o țină aici. În noaptea dinaintea ple cării, Alicia vizită mormântul fiicei ei. Nu voia să facă asta pe ultima sută de metri; plecarea ei avea să fie una curată. În doi ani, locul se făcuse una cu împrejurimile. Nu părea să mai aibă vreo însemnatate. Însă era greșit să-l lase nemarcat. Din ultima bucată de oțel, făcu o cruce. Cu ajutorul ciocanului, o înfipse în pământ, unde îngenunche. Probabil că din trup nu mai rămăsese mare lucru. Poate doar câteva oase sau urme de oase. Fiica ei devenise una cu solul, cu copacii, cu pietrele, poate chiar cu cerul și cu animalele. Se dusese într-un loc neștiut. Glasul ei neauzit era acum în cântecul păsărilor, șuvițele ei de păr roșu, în frunzele arzânde de toamnă. Alicia se gândeau la toate acestea, în timp ce cu o mâna atingea pământul moale. Rugăciunile însă îi secaseră. Inima, odată frântă, rămânea frântă.

Îmi pare rău, spuse ea.

Zorii veniră pe nesimțite – fără vînt, cenușii, aerul încărcat de ceață. Sabia se afla înăuntrul tecii din piele de căprioară, așezată pieziș la spatele ei; lamele erau vîrâte în banduliere petrecute peste piept în forma literei „X“. Ochelarii mari și fumurii, cu protecții din piele la tâmpale, îi ascundeau privirea. Fixă șaua și se urcă în spinarea lui Soldat. Zile întregi rătăcise de unul singur, presimțind

iminenta lor plecare. *Facem ce cred eu că facem? Începuse să-mi placă aici, să știi.* Planul ei era să meargă de-a lungul râului spre est, urmându-i cursul printre munți. Cu puțin noroc, avea să ajungă la New York înainte de cădere primelor frunze.

Înhise ochii și își goli mintea. Doar când reușea acest lucru putea să audă vocea. Venea din același loc de unde veneau și visele, întocmai ca vântul dintr-o peșteră, șoptindu-i la ureche.

Alicia, nu ești singură. Îți cunosc suferința, pentru că e și a mea. Te aștept, Lish. Vino la mine! Vino acasă!

Îi dădu pinteni lui Soldat.

2

Ziua era pe sfârșite când Peter se întoarse acasă. Deasupra lui, nesfârșitul cer din Utah se răsfrângea cu degete prelungi de culoare pe fundalul albastrului din ce în ce mai încis. O seară de început de toamnă: nopțile erau reci, dar zilele erau încă plăcute. Își croi drum spre casă de-a lungul râului şopotitor, cu sabia pe umăr, câinele țopâind jucăuș pe lângă el. În geantă avea doi păstrăvi grași, înfășurați în frunze aurii.

Pe când se aprobia de fermă, auzi muzica venind dinspre casă. Își scoase cizmele murdare de noroi pe prispă, își puse geanta jos și intră. Amy stătea la vechiul pian, cu spatele la ușă. Se aprobie în tacere de ea. Era atât de concentrată, încât nu-l auzi întrând. El o ascultă nemîșcat, abia respirând. Amy își legăna ușor trupul în ritmul muzicii. Degetele ei se mișcau în susul și în josul clapelor, nu atât apăsandu-le, cât chemându-le la înaintare. Cântecul era întruparea unei emoții pure. O durere sfâșietoare răzbătea din frazele sale muzicale, însă era un sentiment exprimat cu atâtă tandrețe, încât nu părea trist. Îl ducea cu gândul la timp, la felul cum se scurgea neconitenit, devenind amintire.

– Ai ajuns acasă.

Cântecul se sfârșise fără ca el să-și fi dat seama. Își puse mâinile pe umerii ei, iar ea se întoarse și își ridică fața.

Lui Leslie îi spun din nou: Fără tine, nu aş fi realizat nimic.
În cele din urmă, mulțumiri speciale fetei mele, Iris, care, în urmă cu zece ani m-a provocat să scriu o poveste despre „o fată care salvează lumea.“

Draga mea, iată-o!

Cuprins

I. FIICA	15
II. IUBITA.....	125
III. FIUL.....	269
IV. JAFUL	335
V. MANIFESTUL.....	385
VI. ORA ZERO	407
VII. TREZIREA	439
VIII. ASEDIUL.....	449
IX. CAPCANĂ.....	537
X. EXODUL	565
XI. ORAŞUL OGLINZILOR.....	615
XII. PUSTIUL DE DINCOLO.....	687
XIII. MUNȚII ȘI STELELE.....	705
XIV. GRĂDINA DE LÂNGĂ MARE.....	737
EPILOG. MILENARISTUL	747
PERSONAJE.....	807
MULTUMIRI	811